

1.

POGLAVLJE

Onaj prvi poljubac (kad bih bar...)

Ovako, što se tiče čitave te priče o ljubavi, priznajem, mnogo sanjarim o njoj. I to zaista *mного*.

Maštam o njoj dok šetam pse gore oko Aleksandrinog dvora i posmatram panoramu Londona u daljini. Sanjarim o tome noću u krevetu, dok ležim u mraku i zurim u zvezde kroz majušni prozor na tavanici moje sobe u potkrovlju...

Zasad sve to zvuči veoma poetski i tako to. Ali, s druge strane, ja maštam o ljubavi i u sasvim neromantičnim trenucima. Na primer, za vreme naročito dosadnih časova ili dok perem zube ili kad je moj red da perem veš, pa raspoređujem prljave čarape svoje porodice, čak i kad pomažem mlađem bratu Toru da očisti zečju kaku iz kaveza u zadnjem dvorištu.

Ne verujem da je Julija razmišljala o Romeu dok je čistila zečju kaku. U svakom slučaju, kad se setim

tog filma, ne pamtim da sam videla scenu u kojoj Kler Dejns sa žutim gumenim rukavicama sanja o Leu Dikapriju kako zaljubljeno gleda u njen balkon dok ona pokušava da otera raspomamljenog zeca koji se nameračio da je ujede.

Možda ta činjenica da sam u stanju da sanjarim u najneprikladnijim trenucima znači da sam veoma maštovita. Ili znači da sam uvrnuta – nisam sasvim sigurna. U svakom slučaju, jedna od mojih omiljenih sanjarija je ona pod nazivom „Prvi poljubac“. A ide ovako...

1) Odlazim na žurku, i nekim čudom, izgledam kao Džoi iz *Dosonovog sveta*. (Znate šta, ovo je *moja* maštarija, tako da su ovakve stvari moguće, jasno?)

2) Žurka je fenomenalna, muzika sjajna, a naj-sjajnije je što primetim – *njega* na drugom kraju prostorije. (Ovo *njega* je promenljiva kategorija, u zavisnosti od toga u koga se zaljubim te nedelje. Prilično redovno se zagrevam za neke momke i hladim – ali, kad smo već kod toga, postoji samo jedan dečko u kog sam neprestano i zaista zaljubljena, a to je Alfi, drugar moje sestre Lin. Uzdah...)

3) Tokom večeri među nama dolazi do velikog broja razmena izazovnih pogleda i odvrćanja očiju, tek da bi se postigla *tenzija*. (Baš dobar izraz, *tenzija*, zar ne? Samo što sam ga jednom upotrebila pred mojom dobrom drugaricom Sendi, a ona

je pomislila da se radi o nekoj vrsti ribe. Pravo da vam kažem, da se među nama dvoma stvori neka vrsta ribe, to *svakako* ne bi bilo romantično...)

4) Svetla su prigušena i iskričava, čuje se moja omiljena pesma (i to se menja od nedelje do nedelje, od sanjarije do sanjarije), a *on* se pojavljuje iznebuha pored mene i zove me da igramo.

5) E pa, lepo, ovde tek postaje dobro... ruke su mi oko njegovog vrata, osećam kako drhturim i ježim se dok me on privlači bliže sebi rukama kojima mi obuhvata leđa. Ništa ne govorimo, samo se gledamo pravo u oči – čitamo jedno drugom misli i instinktivno znamo kuda ovo vodi. Kao u usporenom filmu, primičemo se jedno drugom, sve više naginjemo glave kako se trenutak bliži. Osećam toplinu njegovih usana i pre nego što dotaknu moje. A onda...

Sedela sam na svojoj klupi u Eli dvoreli dok mi je kroz glavu promicala sanjarija „Prvi poljubac“, i bila na domak sjedinjavanja usana s Alfijem, kad se naprečac sve prekinu.

Pa, mislim da je to neizbežno kad vam neko stegne kragu oko vrata.

„Bili! Sklanjaj se od mene, morončino jedna!“, dreknula sam i pokušala da se oslobodim njegove ruke.

Krajičkom oka uhvatila sam sredovečni par kako prilazi stazom, koje je sve ovo prilično uznemirilo.

Verovatno su pomislili da me napada neki ludak, a ne mogu ni da im zamerim. Nisu mogli da znaju da je to moj drugar koji se ponaša kao pravi kreten...

Nisu samo oni delovali uznemireno; moja dva psa – Rolf i Vinslet – nisu znala na koga pre da laju: na Bilija ili na njegovu uštogljenu džukelu Dragoce-nog, koji se bavio svojim uobičajenim pokušajima da istraži njihove zadnjice iz neposredne blizine.

„Predaješ li se?“, začula sam Bilijev glas, mada mu nisam videla lice jer je stajao iza mene i klupe.

Mora da je opet gledao onu glupu emisiju s rvači-ma, s uzdahom sam pomislila.

„Hoćeš li prestati da se ponašaš kao da ti je šest godina?“, uspela sam da zaurlam. „Bože, nije ni čudo što nikad nisi imao devojk...“

Ovo je bio nizak udarac (Bili je jako osetljiv zbog neuspeha kod ženskih), ali i dalje me nije puštao.

Došao je čas da primenim silu.

Pružila sam ruku iza sebe i, posle nekoliko zama-ha u prazno, uhvatila ga za nos i snažno povukla.

„Aghhhh!“, jauknuo je, pustio mi vrat i stropo-štao se preko naslona drvene klupe, i dalje zaroblje-nog nosa.

Tad je onaj par prošao pored nas, odmeravajući nas s negodovanjem – dvoje delinkventnih trina-estogodišnjaka koji narušavaju mir njihove subot-nje prepodnevnog šetnje. Očigledno im je smetao

i lavež pasa jer su posmatrali Dragocenog, Rolfa i Vinslet kao da su đavolji nakot. (Naravno, to bi na Dragocenog još i moglo da se odnosi.)

„Hajde već jedob, Eli. Pusti be“, molio je Bili kroz nos. Zvučao je kao iz reklame za neko sredstvo protiv prehlade.

Ipak, rekla bih da je uživao u tome jer je sad seo pored mene, ruke opustio na butine, i nije pokušavao da me zaustavi.

„Smešan si“, rekla sam mu i cimnula mu nos još jače – za sreću.

„Ti ćeš biti sbešda kad ti dudeb slide u ruku...“

„Samo probaj...“, odvratila sam i začkiljila u njega.

„Da probab?“, iscerio se on.

Duboko je udahnuo i spremio se da dune kad sam ga pustila i skočila s klupe.

Rolf i Vinslet su pomislili da je to znak za igru, pa su dojurili k meni, oduševljeno mašući repovima.

„Bili – ti si najogavniji dečak koga znam!“, viknula sam.

On se opet iskezio, stavio ruku na nos i ispustio najužasniji zvuk duvanja.

„A tebi se to sviiiiida!“, zaurlao je, ustao i potrčao pravo ka meni, ruke ispružene kao da će mi natrljati lice.

Bila sam ubeđena da je samo folirao, ali sa slinama nije bilo zezanja. Tako da sam učinila ono što je bilo najmudrije – potrčala sam.

Zanimalo me je šta li sad misli onaj par o prizoru s devojčicom koja se krešteći stuštila niz brdo i koju jure tri nenormalna psa i poremećeni dečak s bejzbol kapom. Verovatno su bili zadovoljni što to nisu *njihova* deca...

„Uhvatio sam te!“

Bila sam nadomak staze od crvenog šljunka koja vodi do jednog od ulaza u park kad me je Bili šćepao oko struka i u stilu ragbi igrača oborio u travu.

„Sklanjaj se!“, kriknula sam već drugi put, kad se on svom težinom svalio na mene.

„Aha! Nikad nećeš uteći zloj 'Ruci od sline'!“

Nekako sam uspela da se okrenem pod njim, da obema rukama zgrabim zlu „Ruku od sline“ i da je odguram na *pristojno* odstojanje od lica.

„Bili, odrasti već jednom!“, dahtala sam mu u lice, trudeći se da zvučim ljutito – a istovremeno se suzdržavajući da ne prsnem u smeh.

„Ooo! Slušaj ti Eli Lav! *Takva* zrelost!“, rugao mi se Bili uz tupav izraz lica. „Pa, moraćemo nešto da učinimo u vezi s *tim*...“

Slobodnom rukom počeo je nemilosrdno da me golica, prelazeći dosadnim prstima od mog struka do pazuha i vrata, pa opet nadole.

„SKLANJAJ MI SE!“, bez daha sam prostenjala sva zacenjena, ali on se nije micao – a nije mogao

ni da me čuje od buke koju su lavežom napravila tri psa, oduševljena sjajnom igrom.

Ali, usred te dreke, nekako sam uspela da čujem još jedan zvuk.

Kažu da majke čuju plač bebe bez obzira na to koliko je tih, pa čak i kad nije njihova beba u pitanju. E pa, ja sam uspela da čujem ruštranje šljunka na obližnjoj stazi i škripu gume kočnice na biciklu (kad ti tata vodi prodavnicu bicikla, pretpostavljam da ti to uđe u krv). Naravno, najviše mi je privuklo pažnju što sam čula svoje ime.

„Ćao, Eli...“

Okrenula sam se u pravcu izvora tog glasa i pokušala da odgurnem Vinslet jednom rukom, ali ona mi je i dalje, neprestano i oduševljeno lizala lice. U tom trenutku nisam toga bila svesna, ali drugu šaku sam stavila preko Bilijevog lica.

„Š'a je bilo?“, zamumlao je on i pokušao da se oslobodi mojih raširenih prstiju.

Nisam mu odgovorila – bila sam previše obuzeta zurenjem u prikazu na mauntin bajku ispred sebe.

„Ćao, Alfi...“, osmehnula sam se tupavo i mrdnula olizanom rukom u jadnom pokušaju da mašem.

Pričajte mi o loše pogođenom trenutku.

Trenutak je bio u stilu „kad bi me neko ubio pre nego što umrem od sramote“...